

„Istarska Rijec“

Izdati svakog četvrtka uveče. Svakog drugog četvrtka donosa literarni prilog „Mladi Istranin“.

ISTARSKA RIJEĆ

Tjednik za nauku, gospodarstvo i politiku istarskog naroda.

„Slogom rastu male stvari, a nesloga sve pokvari“ — Narodna poslovica.

Oglasi stoje 4 lira

za svaki centimetar vidnje u četiri jednog stupca. Za višestruko vidjenje daje se razmatranje prema pogodbi. Plaća se i štampa u Trstu. Dostupno šalja kredita, a u svaki upravni. Nebrankirana se plaća na primaju, a nakupiti se na vrijeme ni za kojim odobrenju.

Dvokratna zaplijena „Istarske Rijeci“

„Istarska Rijec“ bila je dva puta uzastopno zaplijenjena. Predzadnji broj bio je zaplijenjen radi uvodnika „Mačka da — mačka zamele“, a posljednji radi razgovora izmedju Franiine i Jurine i članka „Narodni patnici“. O obima zaplijenama dobili smo pismene dekrete.

Dekret o prvog zapljene glasi: KR. PEFKREURA TRŠĆANSKE POKRAJINE

U Trstu, dne 4. marša 1926. Broj 062-3934.

Prefekt tršćanske pokrajine vidjevši hrvatski tjednik „Istarska Rijec“ br. 9 od 4. marša 1926., smatrajući, da članak pod naslovom „Mačka da — mačka zamele“ sadržaje netačne i tendenciozne bilješke, koje su kadre da uzbuze duhove uz pogibao za javni red;

obazrevši se na postojeće naredbe o štampi i čl. 3. općinskog i pokrajinskog zakona br. 148 od 4. februara 1915.;

naređjuje:

da se zaplijeni hrvatski tjednik „Istarska Rijec“ br. 9 od 4. marša 1926.

Izvršenje ovoga dekreta povjerenom je kr. kvesturu u Trstu.

(Pečat) Podpis: Prefekt: GASTI.

Dekret o drugog zapljene pak glasi ovako: KR. PEFKREURA TRŠĆANSKE POKRAJINE

U Trstu, dne 11. marša 1926. Broj 82-4046.

Prefekt tršćanske pokrajine vidjevši hrvatski tjednik „Istarska Rijec“ br. 19 od 11. marša 1926.;

smatrajući, da članak pod naslovom „Narodni patnici“ i razgovor izmedju Franiine i Jurine sadržavaju netačne i tendenciozne bilješke, koje su kadre da uzbuze duhove uz pogibao za javni red;

obazrevši se na postojeće naredbe o štampi i čl. 3. općinskog i pokrajinskog zakona br. 148 od 4. februara 1915.;

naređjuje:

da se zaplijeni hrvatski tjednik „Istarska Rijec“ br. 19 od 11. marša 1926.

Izvršenje ovoga dekreta povjerenom je kr. kvesturu u Trstu.

(Pečat) Podpis: Prefekt: GASTI.

Naša iskrena riječ

Nedavno je izišla u našoj posestrimi „Edinosti“ jedna poslanica g. A. Gabršćeka. Ta Gabršćekova poslanica je uistini vjerni odraz iskrenog rodoljublja i vatrene želje, da se jednom — u interesu jedinstva, sloge i rada — svrši sa raskolničkom hajkom, koja samo truje i razara naše ionako izmučene redove.

Naša posestrima „Edinost“ posvećuje tome žalosnom poglavlju naše najnovije dobe onu pažnju, koja je posve opravdana. Velikodušno i nesebično pozivlje one, kojih se tiče, da se okane rdjave rabote i da pristupe u opće narodno i jedinstveno kolo. Preduboko se je strujarska zaraza zagrebla svojim pandžama, suviše je otrova uliveno u strujarske vrste, pa je naša lošost malo nade, da se krene na pravi put.

Ne diramo rado u ovo bolno pitanje jer „Istarska Rijec“ uopće mimoiđi mnoge stvari i ne će da se upušta u blatna i nedostojna prepiranja, koja su samo na štetu naše opće narodne zajednice. Mnogo smo gorkih pilula pogutali, ali mi smo ne obzirajući se na izazovna i neosnovana predbacivanja krećili svojom ravno usmjerenom narodnom stazom, osudjujući tu i tamo neljudsko djelovanje raskolnika. Šta se svega nije izbljuvalo i izreklo protiv naših najčestijih narodnih prvaka, šta se sve nije poduzelo, da se unese strancarstvo i raskol među narod. U zadnjih šest mjeseci postigla su strujarska glasila u našim krajevima pravi rekord ogovaranja i lažnih predbacivanja. Za vrijeme predbacivanja o framesunstvu i o svemu, što je slijedilo, siktali su na nas kao ljute zmije, tako da se čitava jugoslovenska štampa susjedne države osim jednog dijela slovenske, dostojno i oštro obrila na raskolničko pisanje i najstrože osudjila taj neljepi postupak.

Mi bismo i ovog puta prešli mimo toga, ali pomisao na teške dane, koje preživljuje naš narod, nuka nas, da u ovo pitanje pretresemo u suglasju sa poštovanim i velikim narodnim borcem, A. Gabršćekom i drugim prvacima, kojima leži na srcu narodno jedinstvo, narodni opstanak i razvitak.

Kad se govori o novostrujarstvu i strancarenju u ovim krajevima onda se misli u prvom redu na braću Slovence, osobito u Gorickoj. Naš narod u Istri nije mogao sebi toga da prisusti, kako to također naglašuje u svojoj spomenici i g. Gabršćek. — Ovdje smo bili prisutni u predratno doba, a pokret narodnog istarskog probudjenja i osvješćivanja bio je jedinstven, čist i borben, bez primiese bilo kojeg strujarstva. Tada nešto tik pred ratom i za vrijeme rata htjelo se silom da narod dijeli u dva tabora, a narod nije bio i nije mogao biti za takvo cijepanje. To je raskolničko gibanje umjetno k nama doneseno, nije niklo iz narodnih redova, zato nije niti imalo dubokih korijena, osim nešto na Pazinštini. Najbolji istarski narodni vodje bili su protiv strancarstva, mnogo čestitih i borbenih svećenika bilo je samo za slogu i zajednički rad u narodu. Budući da je uopće naš istarski seljak bio protivnik neprirodnog strancarstva i posve mu je neshvatljivo bilo neko cijepanje, — jasno je, da u ovim za njega teškim vremenima otklanja svako strujarstvo i neslogu, jer je to jedan narodni grijeh, a i nešto njemu sasvim tuđeg i nepoznatog.

Kada spominjemo ovo ra narod pogubno mešetarenje, onda nam se nehotice pada u mislima tok jedne skupštine istarskog političkog društva, gdje se je raskol imao da izazove. I kad je jedan od strujara počeo da tvrdi: — Narod hoće, da se odijelimo od zajedničke tršćanske slovenske organizacije, narod želi da se dijeli, onda mi je jedan uzor-svećenik i istaknuti narodni borac dostojanstvenim i umnim dvorikom uzvratilo: „Tople i usijane glave hoće da se dijelje, ali ne narod!“ — Pa kad se zbija zamislimo u tu našu veliku nesreću, onda doista imademo da se upitamo: Koga je narod ovladale, da ruši!

slegu i jedinstvo? Zar narod hoće to nesretno cijepanje?! — Tuđje je sve to narodu, ne zalazi on u sporove, ne trpi nikakvih predbacivanja ni svadja bilo sa koje strane.

Raskolnička hajka ima da prestane. Svi čestiti sinovi našeg bijednog življa osjećaju tu u svojim srcima. Mi smo pripravnici, da poradimo sve, da dodje do jedinstva i sloge, jer je to naš program, jer mi dosljedno na tome radimo; pa nismo uopće unášali u narod strancarstvo. Dosta je već narodnih svećenika, koji žele ono isto, što i mi želimo. Premda stoje blizu strujarskim redovima, opet počinju uvijdati, da takó ne može dalje da ide. Vjerujemo, da će do jedinstvenog rada i sloge doći, jer to zahtjeva položaj, sam narod i njegovi interesi.

Pismo iz Argentine

Naši Istrani u Ersenadi. — Dolazak španjolskog avijataca. — Naši iseljenici i klerikalizam u Istri. — Furka našim majkama.

Ersenada, dne 12. februara 1926. Dne 10. februara o. g. prispio je odvažni španjolski vazduhoplovac iz Španjolske u Buenos Aires (Argentina), u Buenos Aires, a tako i u ostalim provincijalnim mjestima bio mu je pridjevan sjajan doček uz sudjelovanje službenih vlasti. Kod tih manifestacija prisustvovali su i takojder sa velikim oduševljenjem i članovi jugoslovenske kolonije. Naročito su se istakli Jugosloveni u Ersenadi Puerto La Plata, kojima smo se pridružili i mi Istrani sa našim starim borcem i organizatorom Jug. Narodne Obrane, g. Petrom Kebelicom. U povorici klicalo se je Argentini, Španjolskoj i Jugoslaviji. Isto tako i na restanku.

Mi se Istrani svagdje ističemo sa našom braćom Srbima, Hrvatima i Slovcima. S njima se borimo rame uz rame za prava našega naroda.

Inače vruće želimo, da biste i vi u rodnom kraju živjeli u bratskoj slozi. Zato zaključimo naše klerikalne vodje u Istri, da napuste svoju partizansku politiku, koja je samo na uštrb naše narodne stvari u Istri, i da se postave uz bok našim narodnim vodjama u Istri. Neka zaboga prestanu sa svojim lažnim klevetama u svojem „Pučkom Prijatelju“, jer naša stara poslovica kaže, da gdje se dva pravduju, da se tamo treći veselo. Braćo, ne valja takol Prestanite sa svojim strancarstvom i nemojte slušati one ljude, koji vas vode u napast, pa bili to i sami biskupi. Složite se radije i nemojte se djeliti, ako imate i malo ljubavi do našeg naroda. To vas mogle i zakinjati vaša braća u tudini. —

A sada riječ dvije našim majkama.

Prije nego li majke privole, da im se koevke bez ikakve nadzora sele u tudini, da naročito u Argentini, treba da dobro pomisle, kako i kako ih šalju, i hoće li doći u dobre ruke. Svaka majka, koja šalje ne svoju kceru, ovako skrbi za njenu budućnost, nema ljubavi za svoje dijete, jer ga baca u veliki jaz. Covek ne može da vjeruje svojim očima; kada vidi, da ponašanje naših djevočaka u tudinji gazi našu čast, ime, pleme i narodnost, te osramoćuje svakoga poštenoga Istrana, koji malo drži do sebe.

Ti, majko, koja si slala svoju kcerku sa molitvenikom u ruci i crkvu, zapušćena sada svoje dijete i prepustiš ga najvećim tjelesnim i duševnim propostima.

Apeliram u ime poštenih i čestitih Istrana na istarske roditelje, da ne šalje svoje djevojke same u ovu zemlju ili pak ako šalju, da znanu kome ih šalju i hoće li ih dotični uzeti u zaštitu odnosno zastupati im roditelje. Ako to ne bude pomoglo, morat ću navesti nekoliko imena dotičnih raspuštenika i žigostih ih sa žigom sramote, koja će ih pratiti za cijeli vijek.

Preporučam i Istranima u Argentini, da se ne upuštaju u pijančevanje i u zla nemoralna društva, koja ih bacaju u vječitu propast. Propadaju duševno i tjelesno. Bojte ih bilo, da svoj krvavo zasluženi novac upotrebljavaju u bolje svrhe, nego da ga bacaju u ludorije, igre itd. Treba da i svoje doma pismogau, koji moguće žele i komadić kruha. Zato dragi Istrani, šaljajte lijele nove za crne dane.

Još jednom preporučujući majkama, da skrenu veću pažnju na svoje kcerke, da ih podučie i da ne sramote našu siročicu Istru, podrazdijevamo mi Istrani sve naše dragie kod kuće žene i im dobro zdravlje i sretni sastanak. Jozef M. Jakus rodom iz Butori kod Tinjaca.

Tisuću lira potpore za učenje stranih jezika!

Ima u Italiji neko društvo, što se zove „Enit“. Svrha je tome društvu promicanje planinarstva i uopće putovanja po kraju i po moru.

Taj „Enit“ ima i u Opatiji jednu svoju poslovnicu. U toj poslovnicu možete vi dobiti upute za sva moguća putovanja po svijetu, razne prospekte, vozne karte itd. Itd. Itd. dakle oko toga društva u neprestanoj su vezi s dalekim zemljama i s raznim narodima, pa nije čudo, što oni — izim svoga rodjenoga, italijanskoga — cijene uvelike i razne druge jezike — naročito jezike onih naroda; s kojima Italijani dolaze češće u dodir i saobraćaju.

U Opatiji ima i jedna šegrtska škola, u kojoj se uči takodjer i njemački jezik. I mi ovih dana čitamo u riječkoj „Vedetti“, da je opatijski „Enit“ darovao toj šegrtskoj školi lijepu svotu od 1000 lira. U pismu, kojime je „Enit“ po-pratio taj svoj doprinos, stoji, da se ta svota daje za to, što se u spomenutoj školi uči i njemački jezik. K tomu isto društvo obećaje toj školi i daljnju potporu, budu li se u njoj učili i strani jezici, što je — veli „Enit“ — od velike koristi i potrebe. „Vedetta“ hvale uvelike to „Enitovo“ lijepo djelo i dodaje, da je učenje tudjih jezika potrebno i za to, da se Italijani oslobode ropstva, u kojem se nalaze dok ne znaju nego samo svoj jezik. (Ora a poco a poco ci liberiamo da questa schiavitù... itd. „Vedetta“ od 11. III. 1926).

„Enit“ — čisto italijansko društvo, preporučuje dakle ono, što su naši poslanici u parlamentu, a i mi u ovim našim novinama već nebrojeno puta zagovarali.

Učenje jezika bilo je oduvijek potrebno, ali nikada kao sada, gdje svaki pojedinac ima i kod kuće da izdrži upravo strašnu konkurenciju.

Evropa je prenapučena. Unatoč strahotama rata njezino je pučanstvo za desetak posljednjih godina poraslo za desetak milijuna duša. Najveći porast osjeća se — kako smo to nedavno istakli — upravo ovdje u Italiji, zato je i u toj zemlji borba za opstanak nemalo teška. Vrlo pametno čini italijanska vlada; kada svojim Italijanima i drugim narodima, što žive u Italiji, traži nove puteve u svijet, ali bi još pametnije bilo, kad bi se trudila, da ujeni ljudi nauče i jezike onih naroda, medju koje će morati da zadju.

I nesamo to, već ima i nešto drugo, na što bi italijanska vlada morala osobito da pazi. Ima naime italijanskih državljanina — a to smo mi Jugosloveni — što govorimo jedan lijepi jezik, kojim možes bez ikakve poteškoće da

ideš od Triglava do Carigrada, od Carigrada do Kamčatke i od Kamčatke pa sve do najzapadnije granice Čehoslovačke republike. To je mnogo — od prilike pola svijeta!

I eto — već sama državnička pamet upućuje italijansku vladu, da uzastoji iz svih sila, kako ne bismo ni mi Jugosloveni ni naša djeca došli u priliku, da zaboravimo taj vrlo znameniti srpsko-hrvatski jezik. Zato mi drzimo, da nisu nimalo bile ozbiljne one neke izjave o nekoj zamišljenoj asimilaciji našega naroda, i da nije dugo dan, kad će italijanska vlada, slušajući glas pameti i razbora, uspostaviti ne samo one mizerne, nedavno ukinute savove, već da će na novo otvoriti i sve hrvatske i slovenske škole, što ih je u ovo osam godina pozatvarala.

Dok se to ne zbuđe, dužnost je naših ljudi, da svoju djecu uče čitati i pisati u našem jeziku. Ne će biti to ni Bog zna kako teško. Ima već od prilike oko čezdeset godina, što se u nas u Istri zove radi na nacionalnom i kulturnom polju. Ako su nam ukinuli škole, što smo ih u to vrijeme bili zadobili, nisu nam otkinuli glave, u kojima se kroz to vrijeme nakupilo dosta znanja. To znanje mi smo svi dužni, da dajemo u amanet našoj djeci. U prvom redu znanje našega miloga i vjeto važnoga jezika, koji je danas u svijetu cijijenjen, kaošto još nije nikada bio.

Ako Italijani darivaju po tisuću lira za učenje tudjih jezika, što nismo pak dužni da učinimo mi, da naša djeca ne zaborave jezik svoje majke i djedova svojih?

Ako je koji naš čovjek bio do sada slijep, ako je u svojoj ludoj pameti mogao misliti, da njegovo dijete može biti i bez poznavanja svoga staroga jezika — „Enit“ je evo otvorio oči i njemu.

Na posao dakle! Učimo našu djecu naš jezik, da ne budu jednom udarali po nama prokletstvom.

Oci, majke, braćo, prijatelji i znanci,

DJECA VAS MOLE!

da im pokazete, kako se hrvatski čitaje i piše, slovač svi vi, koji to umijete, protumačite s njima svaki dan po koje stive, i protumačite im ga, kako sami najbolje znate.

DJECA VAS MOLE!

DOPISI

IZ RIJEKE.

Napoleon — car Vilim II. — Zanella. Što se na Rijeci — jede. — Nino o nama, calojenima. — Opet izložba.

Historija je u ovoj posljednjoj stotini godina zabilježila ova tri sjajna i slavna imena: Napoleon, njemački car Vilim II. — i Zanella. Tri gornjasta različitih mozgov, ali vrlo slične, gotovo jednake sudbine.

Prvi je, Napoleon, zabeznuo cijeli svijet svojim znamenitim, upravno štedjenim djelima. Od neznanog korzikanškog kaprala postao čovjek u znanju svoje mladosti general, pa Kriz, kao naposljetku i Cesar, samodržac svih Francuza. On je kao od Sale bacao kraljeve s njihovih prijestolja i kao od Sale namjestao drugu, svoje ljude i rođake, i pretvorio cijelu Evropu u jedno ogromno ratiste. I Bog zna, šta ne bi taj čudesni čovjek bio još sve napravio, da ga nisu uhvatili, prevezli na samostan otok Sv. Jelene, gdje je malo zatim i umro.

Napoleona je u svemu htio da nasljeduje car Vilim II., pa je izazvao jedan strahoviti rat, koji je po veličini svojioj strahoti kudikamo veći i strahovitiji od svih napoleonskih ratova. Kopao je i namjenu pod tolikim drugim kraljevima u rodima, ali je najzad, kao što se često događaja — i sam pao u nju. Nisu ga uhvatili, nisu ga prevezli na samoini otok: umro, ali se otkazao u Holandiji. Nije umro, nije haš savjem po drugi put, što dakako, nije haš savjem jedno te isto.

Treći je veliki čovjek u tome društvu: Zanella. On nije u svojem životu vodio nikakvih ratova, ali je zato kopao jama, Najprije je iakopao jednu pod nama, Jugoslavijama. Kopao ju je sve do godine 1819. to će reći do dana, kad je on opazio, da su se najednom pojavile neke druge lopate, i počele i pod njime nešto da kopaju. Nato je on ostavio onu jugoslavensku jamu i stao da kopa drugu, koja je imala da pradžere sve njegove istokrvne neprijatelje, i Zanella kopa i kopa, i glet — jednog ne dana nadje i on na dan te svoje vlastite jame. On i cijela njegova samostalna, nezavisna i na perpetuo nepovrjeteljena rijeka država.

Nije svršao kao Napoleon, jer nije umro na pustom i samotnom otoku. Nije svršio ni kao njemački car Vilim II., jer se nije oženio. On je danas, na dan 3. marta 1926. negdje u Jugoslaviji, gdje se možda kaže, što je onoliko godine bez smisla i bez svrhe kopao jamu pod svojim sadašnjim mirnim gostoprimcima i ne misleći pri tom da ono što vrijedi za one poznate „kolo sreće“, vrijedi prečesto i za jame, koje se gori, pada dol, i ko je dol, gori ustaje.

Ove i ovakove misli motaju se u mojoj glavi danas na četvrti godišnjicu velike riječke revolucije, koja je na jedan čudan način otpuhala negdašnje riječkoje Napoleone. — Zanella, i dok presviliti Sain Pauliona. — Jednom zgodom u svojoj katedrali svoje latinske psalme, ja sve mislim i mislim, kako još nije nikada nikome donijelo sreće ovakovo kopanje jama. To nema vrijedi i za one, koji takove i slične jame hoće još sada da kopaju pod Hrvatsku ili Slovenijama.

Manite se jalova i opasna posla, bolni ne bili!

Jedna vesela vijest: sve se sjećamo koliko je prošle u svoje vrijeme uzvratilo bio krah poznate „Banke de Sconto“. Tu su bili nestali ogromni milijuni i ulagateljska manesena velika šteta. Ovih dana, vodila se proces protiv onih, koji su tu Banku doveli na rub propasti — i kako bitamo — oni su svi proglašeni nedužnima. Oni, koji su pak doveli na rub propasti Jadransku banku, nisu se, da još nisu ni došli pred sud. Bog zna, kako će pak oni proći, ako budu uopće kada pozvani na odgovornost.

Malo prije bila je kod mene Nineta i pričala mi kako se u gradu i ne govori o drugome nego o onom, pismo, što ga je hocki Tizio pisao „Vedette“, gdje pripovijeda, kako je ovih dana otišao u neki dućan i kupio nešto papra u zrnima. Dodje čovjek kući, prospe papra na stó — i ima

što i vidjeti! Papar blatani, sav natrunjen da je prava strahota! Tu pjeska, tu male, sitne bobice iz zemlje i crnoga kruha, a ma svega, samo pravoga papra vrlo malo. Uze čovjek da broji zrnca od papra — pa ona druga, a to razlika uprava užasna. Baci sve u vodu — a to zrnca papra — inače dosta rijetka — ostaje na površini, a sve ono drugo — polegalo na dnu. Izvadi čovjek zrnca — prebroji ih, prebroji i one kuglice od blata što su na dnu ležale — i nadje, da je dobio samo 44 od sto pravoga papra — sve ostalo, da je bila prava — „porokarija“.

Nineta se je smijala — ja nisam, a ne smijte se ni vi, već promišljajte malo, što ubogi čovjek mora sve da pojede ne samo u papru, već i u kavi, u fažolu i u svim drugim jestivinama.

Promišljajte o tom i slijedite primjer onoga čovjeka od papra: izračunajte tačno koliko ste % porokarije našli u raznim „kartocinima“ i nesite sve to u redakciju „Vedette“, na neka o tome piše, kad je ionako sva prazna. Možda će joj to koliko pomoći!

Naš Nino držao je krajem prošloga mjeseca jedan veliki govor, u kome je spomenuo i nas „calojene“. Problemu „calojena“ (Hrvata i Slovenaca) — rekao je naš Nino, — dajemo ono važnost, što je i zavrijedjuje. Mi nismo nikada imali namjere, da slijepo pucamo u taj problem, već smo ga prikazali centralnim vlastima u smislu, da odnosi i saradnja „calojena“ pokornih vlastima, institucijama i zakonima fašističkim, bude takova, da budu mogli osjetiti svoje blagostanje u granicama velike italijanske familije.

Priznat moram, da mi ovo nije sasvim jasno, ali ništa zato: napredak je tu, jer se više ne spominje ni ricinus ni manganello.

Još nešto: u augustu imat ćemo na Rijeci opet jednu veliku izložbu liliti „ferus“. Lani nam je izložba donijela bila onaj famozni mirakulozni nož. Ove godine će nam možda donijeti kakovu mirakuloznu teletinu, koja cekine... taneći. To bi nam trebalo — to!

Rokac.

IZ RAČJE VASI.

Svećenik trgovac, a liječnik galikoža.

Opet Vam se, gospodine uredniče, nešto javljamo. Često se puta tužimo na teško stanje, ali smo donekle i sami krivi. Ovaj put malo i o našoj školi, u kojoj nikada, ni od samog početka, naša djeca ne slušaju svoje materinske riječi. Govorilo nam se često, da ćemo imati na našoj školi više učiteljskih sila, no kako izgleda našeg učitelja-svećenika smatraju čudno teško vrlo sposobnim, — pa nam „dadoše“ nam njega. — Ali kao što nije na svome mjestu, kao svećenik, tako nije bolji kao učitelj. — Uspjeha, ne može puno imati, jer se više zanima za trgovinu i ostalo, nego nosi. — Lijepo je njemu međi nam! Ognovao je mljekarnu i dućan. Mi smo nosimo mljeko, a za onaj novac, što nam pripada za mljeko, dava nam robu iz dućana, tako da sve ostane kod njega i u njegovom žepu. Duvakao je sobom čitavu svojstvu i sve je to zaposlono. — Alaj, još si ga nama, kada vlastitim žuljevima hranimo ljude, koji nam ne žele dobro.

Inače moramo se potužiti i na našeg novog općinskog liječnika iz Buzeta. Otišao je bivši liječnik Smareglia i ostao nam je u najboljoj uspomeni. Ovaj noviji nije upravo oduševljeni guli narod. Ljudi su njime vrlo nezadovoljni, jer za jedan pešaj na Kriasu zahtjeva groznu svotu od 500 do 600 lira. — Je li to čovječije? — Ljudi su prisiljeni, da se liječe sami odnosno da prepuste svoje bolesnike sudbinu. Nije dosta, da nas gule naši općinski poglavari, nego eto i novih oduhera.

Iz svega toga razabiremo, da idemo od zla na gore. Sada vidimo, da su imali pravo naši stariji, kad su nam govorili, da će biti zlo za nas, kad se pojave „oppi“ trgovci, suci golobradci i puti razderavci. To se, uostalom, već i dogodilo: Zato nam, ne preostaje drugo, nego da pomolimo one, Kristove riječi na križu: „Eli, eli lama, sabaktani!“

je bila mogla zadržati doma. Po zimi snigu, kad se je sve ledilo, po daždu, kad je sve plivalo i po ltu, kad je sve puškalo od topline, ona je hodila na put, samo da ga vidi i prepredika s njim kroz rastle na vratih unih par menuti, pred gvardijani.

Brizna mati! Ljudi su je kleo „to je mati od unega ladra“, bi gorilo „Zaslusila bi, da je tri bote na dan, tuče, zašto ga ni vadija pameti, dokle je, kako je jedan, koji je bila osuđen na obijesnje, prije smrti za želja, da vidi mater: A kad su je puštili i ona je došla, da se s njim za zadnji bot pohubi, on je je odgrkalo zubi nos i rekao: To ti je zato, ča me nisi znala zgoljiti za poštenoga čovika!

Ljudi, ljudi! Kako znadu lako kleti i osuživati brižne matere. A ne znadu, da sve ča mati učini, ko je i najveće zlo, do je učinila samo iz priveličke ljubavi do je svoga deteta, koje je u mukab rodila, za koje je mučenica kroz čitavo življenje i za koje je u svakom hipu pripravna, da dade svoj život.

I kad čit svet gleda u ton njenje ditetu glavnica, ona ga ne more viditi, prika nijeje, oči vide u njemu samo svoga krija, svoga boga.

Ni ga, ča je mati...

IZ OPATIJE. Naše prilike.

Prošlo je i po korizme, a gosti su još daleko. Ima ih nešto, ali ni izdaleka onoliko, koliko bi trebalo, da se ispuone silne praznine, što zjebaju po hotelima i penzionima. Razlika između lanjske i ovogodišnje sezone upravo je ogromna. Kako je došlo do toga?

Ima ih, koji vele, da je tome najviše pridonio bojkt Nijemaca. U Beču da su — kako znano — izdali zapovijest, da nijedan Nijemac ne smije u Italiju, i ta zapovijest, da se eto i vrši.

Ne znamo, vrši li se ili ne vrši — jedno je stalno i to, da Nijemaca u Opatiji nema ni za lijek.

Drugi vele, da je krivnja u tome, što je u Nici sve mnogo jeftinije, pa da svijet onamo grne.

Treći vele, da gosti dolaze, ali da odmah i bježe čim vide onu nakazu na Slatini, koja je zaista strašna, i što dalje sve strasinja.

Četrti pak vele, da gosti ne dolaze jedino za to, što nemaju novaca. Kriza novca da je po čitavom svijetu i zato da su ljudi primorani da se kod kuće stišću.

EH će da je i tu koliko istine, jer sam i već više puta mjesto „primavera di belzerza“ čuo pjevati: „Senza u la solda mortetina tu mi lasci — tiri me la gamba...“

IZ MARČANE. Naša omladina.

Kod nas se opaža danomice nekakvo zadovoljstvo i oduševljenje, naročito se to primijetilo za pokladnih dana. Naši ljudi vide, da su sada povse mirni, otkad su se otresli nekih smutljivaca, koji su škandalizirali selo.

To je našlost istinita stvar. Naša su gospoda slobodna i rade, kako oni vole kati, „alto e basso“. No pustimo to i osvrnimo se radije na mladu generaciju.

Naša omladina danomice malakše i nazaduje. Našim je selim uistinu bila probuhaja neka struja samosvijesti. Lijepo se napredovalo i zahoravljalo stare rane. Ali eto, danas se u Marčani opaža nešto sasama protivno.

Naši mladići su izgubili svoje ideale, te su se ponovno počeli upisivati u kojekakve njima nedolične organizacije. Što više. U našem mjestu imademo i dječiji vrt (asio infantile), čiji su blagdan ti naši mladići proslavili najvećim oduševljenjem. Tom se prigodom galamilo i pjevalo pjesme, koje se oju ovdje da navadjam, a konačno se birala najljepša dama.

Griješ ne valja pripisivati posve nesvijesnoj mladeži, jer mladost je ludost, nego i roditeljima, koji nisu u stanju da obuzdaju strasti svoje djece. Toga radi, očerivaj majke, pazite i mjerite svoje korake i svoje djece, a vi mladići, osvjestite se već jednom i ne slijedite trag propasti. Okrenite putem i sjetite se riječi našeg pjesnika:

„Tudj tudjuni, tebi tvoji doliči, Tudje pošuj, a svojim se ditič!“

IZ PRODANI KOD BUZETA.

Bit će bolje — mičimo se samo!

Da vam pravu istinu rečemo, mi smo oviuda nekako mrzli i ledeni. S one strane Buzeta, u Sv. Martinu, Sv. Ivanu, Štrpedu još znaju našu ljudu biti živi, veseli, korajni u svakom ozbiru, ali naš kraj, to jest: Prodani, Svi Sveti, Podkuk nekako je umrtvio. Mrtvi smo bili za pravo reći i za put. Zapuštamo starinu i starinске navade. Ovo su zla znamenja. Namaž se čini, kao da smo svi oviuda mrtvi, i kao da se nešto ruši kod nas. No, to nije istina, pak zato pozivljim svoje susjede i seljane, da se i mi oviuda malo maknemo od sna i spavanja. Budimo veseli — i kurajvi od budniho i složni. Bog nas okurajvi od „disperzije“, a i od „mizerije“. Sve drugo će samo doći. Složimo se, pak nešto učinimo, ča živi. Kurajvimo našu „Istarsku Rijeku“, da nas probudi, okurajvi i raskurajvi. Pokaži nam svima, da još mi nismo propali, a ni prodani. — Ima u našim žilama krvi, samo ugrmimo je u prijateljstvom, složenim i djelom za svoj jezik i narod! „Bit će bolje — mičimo se samo!“ — Domaći sin.

IVAN MAZURANIĆ: Plaća

U duhu vidim pustu, siromašnu ulicu radničkog predgrajda.

Kad pogledaš mršava lica njezinih stanovnika, kad vidiš te uboge radnike upalih trudnih očiju, kad vidiš tu sitnu dječicu, kako se po ulici — u istrošenih opravicah — igraju — ne bi rekao da si u Parizu.

Dakako, to nije raskošni i rastrošni Pariz, — nego gladno radničko predgrajdo.

Pogledaj malo onu dječicu, kako se veselo igraju, cvrkutajući i poskakujući kano mali vrcpel. — Ta vrcbaci i jest gamin međupticami!

Ta dječica još ne čute i ne slute bijede, koja ih čeka. Kako su sretni!

Majčica ih s prozora gleda, ljuljajući dječice na ruci, — te je i ona sretna, bar za časak!

Kako mi je onaj mali veseli deran, koji nasred ulice stojeć, — „bebićo“ dobacaje poljupeć!

— Izenada štropot kočije, — koji leti — poplašiti se! Kočijaš vite, majka vrisne, — dijele

Franina i Jurina S' RUSOM NA JAHTE.

Fr.: Ka je ona zemlja tamo na strane od sunca?

Rus: Ono je Japan.

Fr.: A ona tamo na drugoj strani?

Rus: Ono je Koreja. Tu su ta dve zemlji jedna drugoj najbliže, zato je omda i more najuže.

Fr.: A ka je pak ona zemlja put ke ho-dimo?

Rus: Ono je otok Cusima.

Jur.: Nesrećni otok i još nesrećnije more! Koliko je brižnih ruskeh materij propala kolo sporadi njejal!

Rus: Malo fali, da ni moja proplakala!

Fr.: Ča ste se i vi, Ilija Nikolajevič, ovde tukli?

Rus: Ja sam bil na onem brode, ki je jedini mogal da pobegne va Vladivostok. Bilo je strašno!

Jur.: Ma je bilo i silno veliko — sve ono... Mane se čini, kako da je čera bilo, a već su danas upravo dvajset i dve leta, da je počela ona vojvka mej vami Rusi i Japonezi. Japonezom je bilo lahko, zač su bili doma. Vi ste pak bili dugo, zato vam je i hodilo onako slabo.

Fr.: Je, tako je, — ma mi bimo sa svem tem bili dobili, da je doma, va Rusije, bilo više reda i da su naši puti bili pošteniji. Za nas Ruse puno je bolje, da smo onputa zgubili, — da smo kakogod dobili, mi bimo još danas bili va veru-gah.

Jur.: Ja za neam bite ni ne — i bolje da od tega i ne govorimo, vi već benj začete zač... Nego zaludno! Govorite vi ča, čete, ona vojvka je bila nešt strašno velikoga.

Fr.: Ča ste se i vi, Ilija Nikolajevič, ovde tukli?

Rus: Tako sam i ja delal. I ja još ni danas ne morem oprostit onem Inglezicim, ki su sve moguće delali, da stanu na put onoj silnoj slavyanskoj floti. Se spamećujete one noći, kada se je ruska flota najedamput našla, pred silom većih i manjih brodi? Inglezi su govorili počle, da su to bili njihovi bragoi, ki da su njihovi lovili. Bilo je i bragoi, ma je meji njihovi bili i volj ka japanske torpedinijera — i Rusi su pravo storili, da su pucali.

Jur.: Bože moj, kada čovek pomisli, kolik put je morala napraviti ona flota, dok je prišla na franceški Madagaskar! Fran- cezi su od vavacki bili poštenjaki, oni su već i tu Rusom pomogli. Kako je dugo bilo ono vreme, dokle se je čekalo one dve droge skvadri, ke su imele prite kroz kanal od Sueca! Dugo se je to vuklo, jako dugo! Komač 12. maja leta 1905. su se sve tri skvadri združile i

stoji sred ulice, kano kamen. Izgubljeno je!

Taj tren skoči k djetetu i buci ga na stran. Njega grune konj, pade i kolo mu priprije preko ruke. Slomljena je. Susjed i se slete. Majka djetete ogleda.

Čitavo je!

A osloboditelj?

Siromašni radnik, ide u bolnicu — Radnici ga sažaljuju. „A šta će mi rukce? — osmjehnu se trpkio, — etjedan dana sam već bez posta — od jučer bez jela.“

— U romanih se takova šta uvijek sretnije svršava. Oslobodjeno djetete je ili grofotsko, ili bar izgubljeni sin onoga bogataša, komu su se konji poplašili.

Osloboditelj bude opskrbljen za cijeli vijek.

A u životu? Čim da ga sirota plati, koje samo gladije, da djecu nahrani? — Plaćać mu se zahvaljuje. I suze su placaa.

ERNEST RADETIĆ: Veliki i mali

Ne domišljan se drugo po kakovom poštu san jedan dan hodija u Rahovce. Peli Močija san se sta na barba Ivanu Špra-

PODLISTAK

ERNEST RADETIĆ:

Mati

Sin je bija u Rovinju u unoj dugoj žutoj hiži z raštelami na okni. Mlad ragač, munjen, potreban beći, a stija je fumati i poiti kakov kot u oštariju, ukreje je nike ovce i bija osužen na lito dan u Rovinju. Forš ni ni bija toliko kriv on sam, koliko njegova slaba volja i una bolest, ča je ustala u krvi svin našin ljuden bogzna od kada, a koju njih škole i kultura nisu moge izličiti, ki njim hi gospodari nisu napostu stili dati.

Mati mu, stara i pogurena, z surinama laši, ča su je parali spod facola, došla bi na nsvaki mjesec jedanbot i to valje pošte prvoga, da je napisan leteru sinu. Ja san bija još mlad školan i bilo mi je drago, da ljudi znadu za me, pak bin je ispisala punu hartu na sve četiri stranice. Nju je to veselilo. „Ča mekor imati ča štiti do drugoga mjeseca“, je gorila. (U pržun mu je mogla pisati samo jedanpot na mjesec, a tako i onjoi.)

Svaki mjesec je hodila jedanbot: h njemu. Na noze, priko Grada i Lima do Sošiči, a od Sošiči s feraton. Ni bilo te elite, koja bi

je bila mogla zadržati doma. Po zimi snigu, kad se je sve ledilo, po daždu, kad je sve plivalo i po ltu, kad je sve puškalo od topline, ona je hodila na put, samo da ga vidi i prepredika s njim kroz rastle na vratih unih par menuti, pred gvardijani.

Brizna mati! Ljudi su je kleo „to je mati od unega ladra“, bi gorilo „Zaslusila bi, da je tri bote na dan, tuče, zašto ga ni vadija pameti, dokle je, kako je jedan, koji je bila osuđen na obijesnje, prije smrti za želja, da vidi mater: A kad su je puštili i ona je došla, da se s njim za zadnji bot pohubi, on je je odgrkalo zubi nos i rekao: To ti je zato, ča me nisi znala zgoljiti za poštenoga čovika!

Ljudi, ljudi! Kako znadu lako kleti i osuživati brižne matere. A ne znadu, da sve ča mati učini, ko je i najveće zlo, do je učinila samo iz priveličke ljubavi do je svoga deteta, koje je u mukab rodila, za koje je mučenica kroz čitavo življenje i za koje je u svakom hipu pripravna, da dade svoj život.

I kad čit svet gleda u ton njenje ditetu glavnica, ona ga ne more viditi, prika nijeje, oči vide u njemu samo svoga krija, svoga boga.

Ni ga, ča je mati...

Za danas ćemo napomenuti samo ovo: Obrana će — kako suđo nekako Italijanske novine — inaktivirati na tome, da se za umorstvo ne može dati kvalifikacija da je počinjeno sa predočinjanjem; jer ako optuženici ne učine kakovo novo priznanje, sud ne će moći doći do konstatacije, u kojoj će se mjeri svaki optuženik kriv. Staviti — branitelji će na procesu isključiti činjenicu, da optuženici nisu namjeravali umoriti Matteottija za to, da ga spriječe u vršenju njegovih dužnosti, kao narodnog poslanika, nego da su htjeli učiniti bezopasnim kao svog političkog protivnika.

Domace novosti

Važno za novake godišta 1926.

Zapovjedništvo trčarskog vojničkog okruga saopćuje, da će se 8. aprila ove godine početi pozivati u vojničku službu svi oni momci, koji su rođeni godine 1906.

Poziv će se izvršiti putem posebne pozivnice, koja će biti dostavljena svakom pojedinom novaku. Na toj pozivnici bit će određen dan, kad će se novak morati dati predstaviti vojničkom okrugu (Distretto militare). Čak i oni novaci, koji pogrešno ne dobiju pozivnicu, bit će primorani da se predstavite napomenutom okrugu tekom dana, koji će biti označen u posebnom pozivom proglasu.

Svi oni novaci, koji se ne prestave na određeni dan kod vojničkog okruga, bit će — ako zakasnjene ne bude opravdano se izjavom kr. oružnika — podvrgnuti disciplinarnoj istragi te će se metnuti pod optužbu radi disertacije.

Momci, koji posjeduju propisanu studijaku svjedodžbu (ispit zrelosti kakve srednje škole) mogu uložiti molbu za pristup u oficirsku školu, koja će se otvoriti tekom ove godine. Takovi novaci ne će biti pozvani pod oružje sve do tle, dok se ne otvore oficirski tečaj. Unatoč toga pak moraju odati najkasnije do 23. marta o. g. molbu na zapovjedništvo pripadajućeg vojničkog okruga. Ta molba mora biti napisana na biljevanom papiru (carta bollata) od 2 lire.

Toj molbi treba priložiti kazneni list, školsku svjedodžbu i svjedodžbu dobrog ponašanja (koju izdaje općinski načelnik, a potvrđuje prefekt ili potprefekt).

Novaci, koji se moraju sada odzvati pozivu i koji nisu oženjeni ili su udovci bez djece, mogu da podnesu molbu za pristup u podoficirsku školu. Samo moraju podati pismeni izjavu, da će — kad postanu kaprali — ostati dvije godine u vojničkoj službi.

Za odgojenje polaska u vojničku službu mogu da mole:

- a) oni, koji već imaju jednog brata pod oružjem;
b) oni, koji su upisani na kakvoj kr. univerzitet ili kojoj drugoj kr. visokoj školi, koja će biti navedena u pozivnim proglasima;
c) djaci, koji posjećuju posljednji razred kakve više srednje škole, kao što i oni, koji moraju polagati ispit zrelosti;
d) djaci, koji su upisani u posljednjem godištu kakve više srednje škole u novim pokrajinama, ako osim drugih propisanih dokumenata predlože uverenje (ovjerenjivo od preture), da su zbog rata morali prekinuti studije;
e) oni, koji su upisani na kakvoj univerzitet ili visokoj školi u inozemstvu, ako su te škole jednake onima u kraljevini;
f) oni, koji studiraju kirurgiju i boleslovi zadržanih dvaju godišta, koji se spremaju za katoličko svećeničko zvanje.

Svi ovi moraju podnijeti molbu na biljevanom papiru (carta bollata) od 3 lire i to najkasnije do 23. o. mj. Izuzetak važi samo za one, čiji se brat već nalazi pod oružjem. Ovi mogu da podnesu molbu i na običnom papiru.

Poćanje informacije mogu se dobiti kod vojničkog okruga (Distretto militare) i kod oružničkih postaja.

- 1. Pozdrav predsjednika;
2. Izvješće tajnika;
3. Izvješće glavnog;
4. Izvješće odbora;
5. Izvješće odbora;
6. Eventualije.

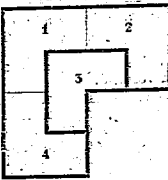
Explanje nagrada raspisanih u Narodnom Kalendaru «Frantina i Jurina» za g. 1924.

Za vućenje nagrada raspisanih u Narodnom kalendaru «Frantina i Jurina» za 1926. dne 2. marta 1926. u 11 sati ujutro u uredništvu «Istarske Riječi» sastala se komisija, sastavljena od predsjednika: prof. dra Lava Cermelja i članova: Ante Ivca, Josipa Juriševića, Dore Maršić i Mira Znanca. Komisija je pregledala poslana rješenja i konstataovala, da je bilo 103 pravilno riješena, od kojih su bile 103 pravilno riješene. Zatim se je pristupilo vućenju i gospodjima Dora Maršić najprije je izdrebala Milicu Ružić, a zatim Nevenku Skoko. Prema tome dobiva prvu nagradu, sat u vrijednosti od 150 lira Milica Ružić — Sušak, Strossmayerova 61, a drugu nagradu — 100 lira Nevenka Skoko — Premantura br. 28 kod Pule.

Komisija je o vućenju sastavila i potpisala protokol.

Riješenje zagonetka bilo ovo:

I. zagonetka

II. zagonetka

Table with 10 columns and 10 rows containing letters for a word puzzle: o r o g n i e z d, o v r h t i m o r, a v i j e j e r s, i o b o d e u r e, v n l c i u i j e

Oružje vrh timora više Jer slobode u ravnici nije.

Pravilno su obe zagonetke riješili: Imena odgonetaka, koji su pravilno riješili zagonetke, bit će objavljena u budućem kalendaru «Jurina i Frantina».

Izborni okruzi (kotari) za političke izbore. Kako smo svojedobno javili, po novom izbornom redu Julska Krajina razdijeljena je u 11 izbornih okruga za političke izbore. Od tih 11 izbornih okruga spada na trčarsku pokrajinu 5, puljsku 4 i riječku 2. Svaki izborni okrug bira po jednog poslanika.

Zvanična «Gazzetta Ufficiale» donosi kr. dekret br. 235 od 24. januara 1926. po kojem je puljska pokrajina ovako razdijeljena:

- I. izborni okrug sačinjavaju: Pula, Barban, Vodnjan, Veli Lošinj, Mali Lošinj i Nerezine. — Središte I. izbornog okruga bit će u Puli.
II. izborni okrug: Kopar, Buje, Podgrad, Hergelle-Kozina, Izola, Marezige, Materje, Pomjan, Piran, Umag, Dekani. — Središte u Kopri.
III. izborni okrug: Poreč, Tinjan, Novigrad, Draguč, Grližjan, Motovun, Vrsar, Buzet, Oprtalj, Roč, Slum, Vrtenigla, Višnjan, Vižinada. — Središte u Poreču.
IV. izborni okrug: Pazin, Labin, Brijuni, Kamenar, Cres, Plomin, Zminj, Rovinj, Sv. Vinčenat, Sušnjevlca i Bale. — Središte u Pazinu.
Riječka pokrajina ima dva izborna okruga i to:
I. izborni okrug: grad Rijeka. — Središte na Rijeci.
II. izborni okrug: Volosko-Opatija, Vepričac, Brseč, Bistrica, Jablanica, Jelšane, Lovran, Knežak, Matulji, Mošćenec, Prem, Zagorje i Trnovo. — Središte u Volosko-Opatiji.

Sajmovi u Istri.

Svake godine Narodni Kalendar «Frantina i Jurina» objavljuje sajmove u Istri. Nekoji nam javljaju, da su nekoi sajmovi pogriješno napisani. Radi toga molimo sve naše čitatelje, koji imaju kalendar, da nam jave, ako je za njihovo selo pogriješno objavljen sajam. Ovakvo ćemo doći do apsolutno točnih podataka o sajmovima, što će i trgovcima i kupcima koristiti. Eventualne pogriješke nek se jave našem uredništvu.

Književnost i umjetnost

«Vez». Primiti smo prvi broj «Veza», koji je ovog mjeseca počeo izlaziti u Trstu. List će izlaziti jedan put na mjesec, a namijenjen je našim istarskim ženama. Sadržaj prvog broja «Veza» nam se uvelike dopao. Ima u njemu svakojakog poučnog i zabavnog stiva, a osim toga i praktičnih uputa o vezu. Uredništvo obećava, da će slijedeći brojevi biti još bolji. To nas veseli. Držimo, da ne bi smjelo biti nijedne naprednije djevojke i žene u Istri, koja ne bi čitala ovaj najista potrebiti list. Naše žene mogu iz njega dobiti korisna, da nauče. Zato ga svima najtoplije preporučamo. Cijena mu je neznatna. Pretplatiti za cijelu godinu izplaća: za tuzemstvo 6 lira, a za Jugoslaviju 25 dinara; u obroćima razmjerno. Pojedini broj stoji 70 cent. odnosno 2 dinara. Narudžbe i rukopise prima: Marcela Pahor, Trst — Trieste, via S. Francesco d'Assisi, 20, prizemno.

Svega po malo

Koliko Evropa duguje Americi. Belgija 175.430.809 dolara. Finska 8.281.926 dolara. Engleska 4 milijarde 600 milijuna dolara. Italija 1 milijardu 448 milijuna dolara. Poljska 159.666.972 dolara. Rumunija 36.123.494 dolara. Cehoslovačka 83.472.162 dolara. Madžarska 1.688.536. Francuska 3 milijarde 340 milij. dolara. Grčka 15 milijuna dolara. Austrija 24 milijuna dolara. Rusija 192.601.297 milijuna dolara. Jugoslavija 51.037.888 milijuna dolara. Po zadnjim vijestima izgleda, da će Amerika pristati da Jugoslavija isplati dug u 60 godina uz tri posto kamata.

Darovi

u fond «Istarske Riječi»:

Na predlog g. Dragutina Bordon sabralo se u užem krugu istarskih domoljuba dne 28. I. 1926 na dan sv. Save u gostionici «Zvonku» u Sisku u fond «Istarske Riječi» Dinare 335, kojima je nadodao gostioničar Zvonko — Din. 100. N. N. iz Ljubljane daruje 15 dinara. Na predlog gosp. Dušana Barakara iz Mihotice sakupilo se na večeri mladoženja Nikitica i Viktora Skrjanca 40 lira za društvo «Domoljub» u Ručavcu i L. 15 za fond «Istarske Riječi». Na predlog gosp. Petra Prekalj sabralo se uz poklik: «Sjetimo se braco naše dužnosti i dokažimo, da «Istarska Riječ» ima u Fontani dobrih prijatelja», prigodom vjenčanja gosp. Ivana Prekalj iz stala Medvedica sa gospodjom Zorkom Trškič, kćerkom našeg rodoljuba Marka, lina 50 i to 25 lira u fond «Istarske Riječi», a 25 lira za «Prosvjetu, odsjek za Istru». Darovaše po 5 lire: Ivan Prekalj pok. Jure, Petar Prekalj pok. Martina, Renato Radman od Mihe, Božo Smolica pok. Ivana, Martin Stifanić pok. Mate, Ivan Gulic od Stipe, Marko Trškič pok. Antuna, Marko Stifanić, pok. Antuna; po 4 lire: Mate Surković od Ivana; po 2 lire Ivan Prekalj pok. Jure, Ivan Prekalj i Sime Fabić. Na piru gosp. Filipa Perkovića iz Raponji, nekaka Martina Perkovića iz Smoljani i Milice Peršić, keeri Martina Peršić iz Bričani, sabralo se u fond «Istarske Riječi» 108 lira. Darovaše: po 10 lira: Perković Martin iz Smoljan; po 10 lira: Filip iz Raponji i Peršić Martin iz Bričani; po 5 lira: Peršić Mate iz Bričani; Obrovac Sime iz Smoljan; po 4 lire: Mate Perković Perković Božo iz Raponji, iz Smoljan; Perković Božo iz Raponji, Koderušan Josip iz Smoljan, Pustijanac Vinko iz Radigora, Pustijanac Ivan iz Bokrdici, Mišan Martin iz Bokrdici, Peršić Milica iz Raponji i Peršić Foska Martinova iz Bričani; po 2 lire: Pustijanac Ivan iz Bričani, Ferlin Gašpar iz Ferlini, Vorić Božo iz Bričani, Vorić Danica iz Bričani, Cikada Kandida iz Sv. Vincenta, Peršić Roža iz Bričani, Jelenić Tuma iz Sivati, Obrovac Agata iz Smoljan, Vorić Marija iz Bričani i Perković Antun; po 1 litru: Pustijanac Božo iz Bričani, Perković Miho iz Raponji, Vorić Antun iz Bričani, Perković Foska, Perković Marija, Perković Abram, Perković Roža, Perković Karlo.

U nedjelju, 28. februara o. g. odigrala se između članova znamenitog boćarskog kluba «Zorin vrh» vrlo živahna utakmica. Za jedan rpnutak došlo je naš omiljeni Franc ali je pri tom i pobjedu našeg gornjeg doktora bila više nego li — moralna. Ostali članovi, koji su to gledali, i kojima je najzad svjedodno, s koje će strane pasti gjanjac, sakupili su fom zgodom L. 53,60 za našu vrijednu «Istarsku Riječ». Hvala im!

Prigodom rekrutovanja na Krku g. Ante N. Barbalčić sada u Nikšiću sakupio je među tamošnjim mladićima 43,50 lire, te je time preplatio «Narodnu Citaciju» (Dobrin), na našu novinu u «Istarske Riječi», 18,50 lira darovao u fond «Istarske Riječi», 13,50 lire. Dinko, Perotica, Afrika, daruje 20 lire, a Ljubomir Martinac Božin iz Zadra 7,50 lira.

Famozna bakalarada u Zori u Opatiji daljniji lira 31.

Dne 7. marta, na južini, koju su pobijedili boćaduri «Zorin vrh» priredili u čast gostima-pobjednicima iz Ike, sakupljeno lira 1222.—

Za «Prosvjetu», odsjek za Istru: Da poštati uspomenu na blagopokojnog Slavojta Makarovića, daruje gosp. dr. Mirko Vratović 50 lira.

Za «Dječku Matiču»: Gosp. dr. Cvetko Babuder iz Bele - Palanke mjesto cvijeca na prerani grob priredili poštati. Slavojta Makarovića daruje Din. 80.

Srdcačna hvala svim sabiračima i darovateljima! Ugedali se i drugi!

Tužna valuta na trčarskoj burzi. Juče moglo se prodati odnosno kupiti jedne engleske lira sterlina za 121,35 ital. lira, 1 američanski dolar za 25 ital. lira, 100 švajcarskih franaka za 482 ital. lira, 100 francuskih franaka za 90,50 ital. lira, 100 cehoslovačkih kruna za 74,50 ital. lira, 100 jugoslovenskih dinara za 44,25 ital. lira, 100 rumunjskih leja za 10,75 ital. lira, 1000 mađarskih kruna za 35 ital. centezima.

Sirite „Istarsku Riječ“!

POZIV

XXX. glavna skupština

Posujinice u Voloskom registrame zadruge na ograničeno jamčev: koja će se održavati u nedjelju dne 21. marta 1926. u 9 sati u društvenim prostorijama

- 1.) Čitanje zapisnika prošlogodišnje glavne skupštine.
2.) Izvješće ravnateljstva.
3.) Izvješće nadzornog odbora.
4.) Izvješće revizora Zadrudne zajednice.
5.) Zaključak o uporabi čistoga društvenih pravila.
6.) Izbor ravnateljstva, nadzornog odbora i društvenog suda.
7.) Zaključak o promjeni § 1. društvenih pravila.
8.) Slučajni predlozi.

RAVNATELJSTVO

Ne bude u 9 sati zastupnik propisani broj zadrudnih dijelova, obdržavati se ista u 9½ sati bez obzira na zastupani broj zadrudnih dijelova.

TRAZI SE VIŠE DOBRIH UGLJARA

za akordni rad uz dobru platu. P. nudbe se šalju na ovaj naslov: K. Muravec, Gorizia, via Mattioli N. 1.

LIBERAT UČIŠE IZ FAZINA

preporuča sl. općinstvu mjestu i okolice svoju moderno uređenu ratičnicu cigela, trgovinu kože i druge potrebštine, koje zasjecaju u postolarski zanat. — Cijene umjerene. — Posla ba brza i točna.

ANTON ŠTENTA, trgovac Abbazia

Kupujem sijeno i slamu. Plaćam po Telegrami: Štenta Abbazia, Tel. 88.

NOVE GREDE I DASKE

prodaje po najpovoljnijim cijenama Matej Bančić — Kršćani p. Zminj (Gimino), Istra.

PRODAJE SE KUĆA u Humu

(bivša Družbina škola). Ponudbe i uvjet predati Ročkom društvu za štednju zajmove.

KRUNE plaća po 2.— L

ALOIZIJ POVH, Piazza Garibaldi

prvi kat

Pazite na naslov! Pazite na naslov!

Advertisement for Matko Gortan's photographic studio in Pazinu, featuring an image of a camera and text describing services like photo printing and enlargements.

ZUBAR

Med. U. dr. D. Sardoč

specijalist za ustne in zubne bolesti

perfekcionisan na bečkoj klinici

ordinira u TRSTU

= od 9-12 i od 15-19 =

Trst, Via M. R. Imbriani 16, I. (uljez Via S. Giovanni)

Trgovina koža

i raznih postolarskih potrebština

FRAN CINK

CAMPO BELVEDERE br. 1

drži u svom skladištu

svake vrsti i to siračno zasjecajuće robe

uz najnižu dnevnu cijenu.

Predvođa brza i točna. Predvođa brza i točna.

Zlatarna ALBERT POVH

Trst, Via Mazzini 46